

РЕШЕНИЕ

№ 40790

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9117** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Регионалната дирекция по горите (РДГ) - С. срещу Решение № 2370 от 30.06.2025 г. по НАХД № 6278/2025 г. на Софийски районен съд (СРС).

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 491 от 27.01.2025 г., издадено от директора на РДГ - С., с което, на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН във вр. с чл. 275, ал. 1, т. 2 и чл. 266, ал. 1, пр. 7 от Закона за горите (ЗГ), за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 1 и т. 2 ЗГ, на Р. И. Т., ЕГН [ЕГН] са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 500,00 лв. за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 1 ЗГ, както и глоба в размер на 500,00 лв. за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 2 ЗГ, като е определено да заплати паричната равностойност на липсващите вещи - предмет на нарушението на основание чл. 275, ал. 2 ЗГ, в размер на 125,17 лв.

Касационният жалбоподател - директора на Регионалната дирекция по горите (РДГ) - С., навежда доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във вр. чл. 63в ЗАНН.

Оспорва извода на съда относно приложението на чл. 28, ал. 1 ЗАНН, като сочи, че предвид количеството на вещите - предмет на нарушенията и факта, че се касае за извършени две отделни административни нарушения, въззивният съд превратно е приложил института за маловажност

по ЗАНН. Твърди, че обществените отношения, които са предмет на регламентация от Закона за горите, характеризират установените деяния на наказаното лице, с висока степен на обществена опасност. Освен стойността на отсечените немаркирани дървета, която не е незначителна, като обстоятелство, изключващо маловажността на нарушението, счита, че следва да бъде отчетено засягането на горския фонд чрез отсичане на дървета, за които е планирано да бъдат запазени. Сочи, че посочената в НП парична равностойност на вещите-предмет на нарушението не е основание да се приеме, че това е маловажен случай, тъй като тя се определя по осреднени държавни цени от временен склад. Обосновава извод, че извършените от наказаното лице две отделни административни нарушения по ЗГ не отговарят на критериите, разписани в § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН.

Излага подробни съображения за законосъобразност на оспореното наказателно постановление.

Прави искане обжалваното решение да бъде отменено, като вместо него оспореното наказателно постановление бъде потвърдено. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски. Касаторът се представлява от юрк. С..

Ответникът – Р. И. Т. изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага подробни възражения на релевираните от касатора доводи. Твърди, че не е налице нарушение доколкото не е установен произходът на процесната дървесина. Счита за правилни изводите на съда относно приложението на чл. 28 ЗАНН.

Прави искане обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски по делото. Ответникът се представлява от адв. Г. И., Софийска адвокатска колегия.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, следното:

На 05.08.2024 г. при извършена проверка от служители на РДГ - С. е установено, че Р. И. Т. съхранява на адрес в [населено място], ул. „767-ма“ №1 2.0 пр.к.м. дърва за огрев от дъб и явор на секции с дължина от 0.25 м. до 0.35 м., немаркирани с контролна горска марка и непридружени с превозен билет. За установеното са съставени Констативен протокол № 013031/05.08.2024 г. и Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 491/2024 г.

На 27.01.2025 г. с Наказателно постановление № 491, издадено от директора на РДГ - С., на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН във вр. с чл. 275, ал. 1, т. 2 и чл. 266, ал. 1, пр. 7 ЗГ, за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 1 и т. 2 ЗГ, на Р. И. Т., ЕГН [ЕГН] са наложени следните административни наказания: 1. глоба в размер на 500,00 лв. за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 1 ЗГ, както и 2. глоба в размер на 500,00 лв. за нарушение на чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 2 ЗГ. Определено е лицето да заплати паричната равностойност на липсващите вещи - предмет на нарушението на основание чл. 275, ал. 2 ЗГ в размер на 125,17 лв.

В хода на делото са събрани гласни доказателства.

Въз основа на така установените по делото факти първоинстанционният съд е приел от правна страна, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи в предвидената от закона

форма и при спазване на процесуалните правила.

Прието е за безспорно доказано от събраните по делото писмени и гласни доказателства, че на адреса на жалбоподателя, той е съхранявал дървесина от двата вида - дъб и явор, като за съхраняваната дървесина не е предоставил превозен билет и тя не е била маркирана. Приел е, че не следва да се изследва от къде е добита процесната дървесина, тъй като това обстоятелство е ирелевантно за законовите изисквания за нейното съхранение следва - чл. 213, ал. 1, т. 1 и 2 ЗГ - да е маркирана с контролна горска марка, съответно с производствена марка и да е придружена с превозен билет. Според съда с деянието си жалбоподателят е осъществил състава на административните нарушения на чл. 213, ал. 1, т. 1 и 2 ЗГ.

По аргумент на §1, т. 4 ЗАНН въззивният съд е приел, че случаят е маловажен, тъй като извършените нарушения от физическото лице, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици и с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представляват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Според съда незначителността на вредните последици се обуславя от нищожното количество на съхраняваната дървесина и стойността на същата, определена от наказващия орган. Прието е и наличие на само смекчаващи вината обстоятелства - жалбоподателят инцидентно е нарушил закона, като няма доказателства да е наказван за такова нарушение на ЗГ, включително е съдействал на проверяващите, като е посочил лицето, което му е предоставило дървесината, а също е посочил и за какво ще я използва, а именно изработване на фигурки от дърво.

В допълнение е прието, че тъй като дървесината е оставена на отговорно пазене при жалбоподателя, то определянето на равностойността ѝ, която да се заплати от жалбоподателя е незаконосъобразно, тъй като разпоредбата на чл. 275, ал. 2 ЗГ се прилага само ако дървесината - предмет на нарушението липсва.

Въз основа на горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 и ал. 4 ЗАНН, съдът е отменил НП и е предупредил жалбоподателя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението е правилно.

Правилен и подкрепен от съраните в хода на административно-наказателното и съдебното производство доказателства е изводът на СРС, че е доказано по безспорен начин извършването на нарушенията, за които е ангажирана отговорността на нарушителя. Осъществени са всички елементи от фактическия състав на визираните административни нарушения, както и наличието на законовите предпоставки за ангажиране отговорността на нарушителя.

Неоснователни като неотнормирани към правния спор са аргументите на ответника по отношение на произхода на процесната дървесина, с оглед обективните елементи от фактическите състави на твърдените административни нарушения по чл. 213, ал. 1, пр. 7, т. 1 и 2 ЗГ – съхраняване на дърва за огрев от дъб и явор, немаркирани с контролна горска или производствена марка и без издаден превозен билет, доказващ законния им произход. Произходът на дървата за огрев не е елемент от фактическия състав на административното нарушение по чл. 213, , ал. 1, пр. 7 от, т. 1 и т. 2 ЗГ, поради което и установяване на този факт е без всякакво правно значение за съставомерността на такова административно нарушение, респективно за законосъобразността на наказателно постановление, издадено за ангажиране отговорността на нарушителя за такова административно нарушение.

Правилен е и изводът на въззивния съд, че в конкретния случай са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. Доказано е, че това е прецедент в поведението на жалбоподателя. С оглед личността на дееца несъмнено и най-лекото наказание, предвидено за въпросните две

административни нарушения е несъразмерно тежко и явно несправедливо. Стойността на въпросната дървесина съотнесена към размера на наложените глоби нарушава принципа за справедливостта на наложеното наказание, като целта на административните наказания по аргумент от чл. 12 ЗАНН ще се изиграе и при отправеното предупреждение към нарушителя.

По изложените съображения касационната инстанция счита, че, макар и издадено от компетентен административно-наказващ орган, при спазване на изискванията за форма на акта, при съблюдаване сроковете по чл. 34 ЗАНН, при спазване на административно-производствените правила и при безспорно установено осъществяването на конкретните две административни нарушения, процесното наказателно постановление правилно е отменено като незаконосъобразно, поради наличието на предпоставките по чл. 28 ЗАНН.

Видно от изложеното, доводите на касатора са неоснователни, а съдебното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН Изпълнителна агенция по горите - юридическото лице, в чиято структура е органът-касатор следва да бъде осъден да заплати на ответника претендираните по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лв., доказани с приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 28.08.2025 г. Направеното възражение за прекомерност на претендираните разноски е неоснователно, тъй като дори не се твърди липса на фактическа и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2370 от 30.06.2025 г. по НАХД № 6278/2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, [населено място], [улица], да заплати на Р. И. Т., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], ул. „767“ № 1, разноски по делото в размер на 600,00 (шестстотин) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: